

Kemp heeft gelijk als hij zegt: „Over het geheel genomen staat de diagnose „tiek, wat de duodenaalzwuur betreft, nog op zulke zwakke beenen, dat het „bijna onmogelijk is, een zuiver materiaal te verzamelen, dat slechts eenigszins „de kritiek weerstand bieden kan; men moet zich voorloopig met die gevallen „behelpen, waar gelegenheid was, de diagnose door de operatie bevestigd te „zien”. (*Zeitschrift f. klin. Med.* Bd 72 Heft 5 en 6.)

Ik heb nog kort geleden twee patiënten in behandeling gehad, wier ziektegeschiedenis alleszins recht gaf aan ulcus duodeni te denken (bij één had ik zelfs de diagnose vrij zeker gesteld) en waar de heelkundige een maagzwuur ver van den pylorus vond. Het is hier niet de plaats ze uitvoerig mede te deelen. Dit feit heeft mij in mijn terughoudendheid versterkt.

Ik hoop echter, dat onze belangstelling in deze aandoening voortdurend gespannen zal blijven.

Rotterdam, 18 December 1911.

F. A. SCHALIJ.

HET GENEESKUNDIG JAARBOEKJE.

In het nummer van 16 December ll. schrijft de redactie over het *Geneeskundig Jaarboekje*:

„Belangrijke veranderingen werden in dezen jaargang niet aangebracht”.

Tot mijn verbazing werd hierbij niet er op gewezen, dat die veranderingen zóó weinige waren, dat aan het einde van het *Jaarboekje* werd afgedrukt: „Opgave van de oorzaak des doods enz.” (volgens ministerieel schrijven dd. 12 Febr. 1906).

Met 1 Januari 1911 is immers een nieuwe nomenclatuur ingevoerd, den 1sten Mei 1911 door geneeskundigen van wege den minister toegezonden, die op verschillende punten, vooral in de rubriek „Levenloos aangegevenen”, belangrijk afwijkt van de vorige.

Ik wil daarom den collega's aanraden dit gedeelte van het *Jaarboekje* niet te gebruiken, om correspondentie met den Burgerlijken Stand te voorkomen.

Tot mijn spijt mis ik in het *Jaarboekje* nog steeds een bewerking van de zoogenaamde Indische geneesmiddelen; het feit, dat deze in de Nederlandsche pharmacopee zijn opgenomen, wettigt, dunkt mij, het verlangen van verscheidene geneeskundigen, dat zij in het *Jaarboekje* worden besproken.

Delft, 18 December 1911.

Dr. W. VAN KRIMPEN.

DROOGMAKING DER VECHTPLASSEN.

Met belangstelling heb ik gelezen, dat de minister van waterstaat een commissie heeft samengesteld om droogmaking der Vechtplassen te onderzoeken. Tot mijn groote verwondering mis ik in deze commissie een geneeskundige. Waar genoemde commissie moet adviseeren over volksgezondheid, zou toch een geneeskundige hier zeer zeker op zijn plaats zijn.

Zou het niet liggen op den weg van onze Maatschappij om stappen in dezen te doen en nog eens aan te dringen bij den minister om in deze leemte te voorzien. De heeren van den landbouw gaven reeds een goed voorbeeld en reclameerden, dat er geen landbouwer in zat.

Kortenhoef, 18 Dec. 1911.

P. PLANTENGA.